

tiget, men som har været nødvendige for den pågældende familie at afholde blot for at opnå det i henhold til lovgivningen rigtige skattetilsvær.

Desværre er tilfældet ikke enestående, men kun ét af mange – jfr. antallet af skattesager ved f. eks. landsskatteretten og domstolene: Dertil kommer uden tvivl mange, mange borgere, som afstår fra at gøre forsøg på at opnå deres ret på grund af den økonomiske belastning, som den manglende fradragsret for udgifterne til bistand i skattesager vitterligt udgør. Hensynet til den økonomiske belastning gør sig naturligvis navnlig gældende for folk med mindre indtægter.

Et *tredje mindretal* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) ønsker lovforslaget gennemført snarest, således at der bringes klarhed om retten til fradrag for udgift til bistand i skattesager.

Det at vinde ret over for det offentlige bør i princippet ikke belaste borgeren med udgift. Det kan i sig selv være nok med den ofte lange og trange vej, borgeren må gå for at få gennemført sin ret over for den offentlige forvaltning.

Der er et videre perspektiv i forslaget. Også om mange andre retsforhold gælder det, at borgeren for at vinde sin ret over for det offentlige må afholde udgifter. Jo mere omfattende lovgivningen og de administrative bestemmelser, der knytter sig dertil, bliver, jo større behov bliver der for ret til fradrag for udgifter til bistand.

Der er i øvrigt grund til at rejse spørgsmål til overvejelse af, fra hvilket tidspunkt forvaltningsafgørelser skal have retsvirkning over for borgeren, herunder om opsættende virkning, indtil klageadgang er udtømt, således at der foreligger en endelig afgørelse.

Mindretallet vil positivt medvirke til undersøgelse og løsning af disse forhold til betryggelse af borgernes retsstilling og retssikkerhed.

Et *fjerde mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) påpeger, at der under alle omstændigheder vil forekomme snevejs af uretfærdigheder og urimeligheder hver eneste dag, når der i et specialiseret, åbent samfund som det danske sker beskattning på 60–70 pct. i toppen af nettoindkomsten.

Den eneste måde, der virkelig kan rådes bod herpå – og på utallige andre urimeligheder, samfundsskader og uretfærdigheder, som indkomstskatten medfører – er totalt at afskaffe indkomstskatten.

Noget vil kunne vindes ved at gøre lovteksterne klarere, højne moralen hos embedsmændene, nedsætte marginalbeskatningsprocenterne, indføre mere udbredt offentlighed omkring skattesager og stoppe bagatelklapjagten.

Dertil kommer, at det må være en selvfølge, at den, der efter en vunden skattesag skal have tilbagebetalt et med urette erlagt skattebeløb, tillige får refunderet de morarenter, udpantningsgebyrer osv., som han i kraft af den tidligere fejlagtige afgørelse er kommet til at betale, hvorhos det samlede tilbagebetalingsbeløb må forrentes med en noget højere procent end den morarente, skattevæsenet kræver ved skatterestancer (det pågældende rentetillæg må tillige være skattefrit, så længe loven opretholder den urimelige ordning med, at morarenter ikke er omfattet af den almindelige rentefradragsregel).

Derimod vil en skattesubsidiering af advokat- og revisorbrancherne komme til at virke tilfældigt og vilkårligt. Det er da klart, at en umiddelbar retfærdighedsfølelse siger, at det er pløkurimeligt, at folk ud af allerede beskattede penge skal udrede deres omkostninger til skattesager. Men udvises blot et mindstemål af eftertænkksomhed, findes tusindvis af andre områder, hvor det også er pløkurimeligt at indkomstbeskatte folk. Den eneste måde at gribe problemet rationelt an på er at anvende de midler, der er til rådighed for indkomstskattelettelse, til generelle lettelser i stedet for at indføre nye svært administrerbare og uigennemsigtige fradragsregler. Dette gælder i ganske særlig grad efter, at de partier, som har stået for de senere års finanslove, har skabt en så overmåde vanskelig situation, hvor der ikke er midler til skattelettelser, medmindre fremskridtspartiets spareforslag vedtages og fastholdes i meget vidt omfang.

En skatteansættelse, som juridisk findes i orden, vil ofte være skingrende uretfærdig – de grupper, der har domstolenes sympati, vil ved at føre proces få åbnet ladeporte for fiduser og fupnumre. Omvendt behandles fædrelændets sande venner ofte særdeles urimeligt i skatteprocesser. Jfr. nærmere Folke-